

Priča o nebu

Svatko je barem jednom u životu pogledao u nebo i osjetio mir.

Toliko je blizu, a zapravo toliko daleko. Puno tajni, priča priču staru tisuće godina.

Nebo koje svakoga jutra vidimo gledali su i prvi ljudi, a gledat će ga i sve buduće generacije.

Nebo povezuje svijet. Otvara vrata svemiru i beskraju. Oblaci i Sunce, Mjesec i zvijezde njegovi su ukrasi. Kada pogledam u beskrajno plavetnilo, osjećam se ohrabreno i spremno za novi dan.

Nebo je cesta za avione, put za ptice i motivacija za ljude.

Zimi na hladnoći, zabijele ga pahuljice. Ljeti zrači toplinom i svjetlošću, no uvijek budi maštu, spaja nas s prirodom, podsjeća na prošlost i uči za budućnost.

I noću i danju, pogledaj u nebo i sjeti se njegove priče. Tada ćeš i ti u sebi osjetiti taj čaroban osjećaj koji se ne može opisati.

Klara Jagić, 8.c

Najljepše mjesto na svijetu

Od svih godišnjih doba najdraže mi je ljeto. Moja prva asocijacija na ljeto svakako je omiljena plaža u naselju Zaglav, na otoku Cresu. Volim Cres jer je zaista poseban otok i kad bih u nekoliko riječi trebao opisati njegove ljepote, rekao bih: netaknuta priroda, predivno čisto more čija boja se teško može objasniti, nijanse plave i tirkizne koje se za sunčana dana prelijevaju pa more izgleda kao da sam na nekom egzotičnom otoku iz reklame.

Osim prekrasnog mora Cres je poseban i zbog svojeg biljnog i životinjskog svijeta. Poznato je da na Cresu žive bjeloglavi supovi, a ponekad sam s terase znao vidjeti i dupine kako skaču.

Zaglav je malo naselje blizu mjesta Martinšćica na Cresu u kojem često boravim za vrijeme ljetnih praznika.

Volim miris borova koji me okružuju kad sam na moru, volim zvuk cvrčaka koji nekad bude i preglasan kad su velike vrućine, volim šum valova i večernje šetnje.

Svakako, za mene najljepše mjesto ovdje je plaža. Danju dok još nisu velike vrućine, idem s mlađim bratom na kupanje na malenu plažu u blizini naše kuće. Ta plaža svakako je posebna jer tu dolazim odmalena, a tu sam i proplivao. Prirodna je to plaža s ponekom stijenom i puno bijelih oblutaka koji podsjećaju na male jastučiće. More je uvijek kristalno čisto, što je meni jako važno jer sam od onih koji ne vole ulaziti ako je puno trave ili mutno, to mi je oduvijek bilo neprivlačno i radije se ne bih ni okupao tada.

Volim nekad samo doći na ovu plažu i brzo se baciti u more, otplivati i vratiti se kući, no ponekad ostanem dulje, ležim i gledam u daljinu pokušavajući vidjeti imali kraja plavetnilu, promatrajući brodove u daljini, galebove i kormorane kako pokušavaju uloviti ribu ili samo promatram ljude na plaži.

Svakako su mi posebne ljetne večeri kada odem u šetnju s obitelji do centra Martinšćice, gdje tradicionalno pojedem sladoled i šećem po rivi diveći se velikim i modernim jahtama, maštajući kako bi bilo dobro jednog dana imati takav brod i ploviti gdje god poželim.

Osim večernjih šetnji neizostavan ljetni ritual je i odlazak na palačinke u restoran u naselju Zaglav u kojem boravim. Ni sam ne znam zašto su tako posebne, ali zaista su najukusnije koje sam ikad jeo, a možda je razlog upravo okruženje, blizina mora i borove šumice te čist morski zrak koji uvijek otvara apetit.

Volim ljeto i ljetne praznike jer sam tada najopušteniji i veselim se svakom danu na moru, druženju na plaži, plivanju, odlascima na kratke vožnje djedovim starim čamcem do malog otočića u blizini, pokušajima pecanja na maloj plaži i svim ljetnim radostima.

I kad praznicima dođe kraj, nisam tužan jer uvijek imam nove uspomene i do sljedećih praznika rado se prisjećam svih doživljaja. Volim reći da sam zaglavio u Zaglavu i ne bih ga nikad mijenjao.

Ja, Hrabrost

Prije trideset minuta mali Maro, naš stanodavac, došao je na svijet. U njemu je trenutačno ogromna zbrka. Svi osjećaji, misli, podražaji i osobine komešaju se i pokušavaju složiti na pravo mjesto.

Iznenada sam se probudila u prostoriji okruženoj ružičastim zidovima. Ustala sam pa polako i tihom, preskačući i zaobilazeći ostale osjećaje, kroz mali uski prolaz ušla u ogromnu prostoriju punu polica i ladica u koje su se već naveliko slagali osjećaji. Stala sam na sam ulaz prostorije i zadvljeni gledala sve te police. „Bok, ja sam Hrabrost“, predstavila sam se i rukovala sa Strahom. „Kako si?“ upitala sam ga. „Pa... ne znam baš... malo me strah svega toga, nisam siguran hoću li moći podnijeti takvu dužnost“, odgovorio je. Pokušala sam ga malo utješiti, a onda nastavila s razgledom prostorije. Svaka ladica bila je drukčija. Jednobojne, prošarane, ukrašene različitim likovima, šljokicama... no ja sam u daljini ugledala onu najljepšu, plavu s bijelim točkama. Otišla sam do nje i udobno se smjestila. Upravo kad sam namjestila jastuk da se malo odmorim, začula se glasna buka. Bio je to plač malog Mare koji je označio početak sastanka svih osjećaja, misli, podražaja i osobina zajedno s još ponekim sudionikom. Sastanak je predvodila Pričljivost, umiljata, dražesna i iznad svega pričljiva osobina. Na sastanku se raspravljalo o planu rada i dužnostima svakog od nas. Sastanak je brzo završio čim je Maro prestao plakati.

Ostali su se polako počeli vraćati u svoje ladice, a ja sam, izbezumljena, širom otvorenih očiju, sjedila na sredini prostorije gledajući u zid. „Oni od mene očekuju da čuvam leđa Sreći, Ljutnji, Adrenalinu, Znatiželji, Ljubavi i da se borim sa Strahom, Sramežljivosti, Tremom i Boli! Ja to ne mogu!” mislila sam u sebi. U tom sam trenutku osjetila da me nešto dotaknulo. Okrenula sam se, a iza mene je stajala Ljubav. Zagrlila me i poljubila. Pitala me što mi je pa sam joj ispričala o čemu se radi. Još jednom me zagrlila, a onda toplim glasom rekla:

„Svima je u početku teško, svi su zbunjeni i uznemireni izbog toga će Maro često plakati. Svima treba vremena da se naviknu na sve te silne zadatke, ali jednom kad se navikneš, moći ćeš ih lijevom rukom izvršavati.“ „Ali ja sam ljevakinja!“ odgovorila sam, na što se Ljubav nasmijala i rekla: „A dobro, onda ćeš ih izvršavati desnom rukom.“ Njezine tople riječi malo me umire. Navečer, kad je Maro zaspao, imali smo se vremena svi još malo bolje upoznati. Ljutnja mi je pričala kako, kad protivnik izazove nju i njenog stanodavca, ona može postati jako opasna. Čak mi je rekla da se zbog nje stanodavci znaju rasplakati, potući, izreći ružne riječi i još puno gore stvari učiniti. Sramežljivost mi je šaputala o tome kako će se ona najčešće pojavljivati dok je Maro još mali jer se mala djeca često srame druge djece i nepoznatih odraslih ljudi, ali da će se pojavljivati i kasnije, kad Maro odraste, na primjer, kad se bude trebao nekome ispričati ili slično.

Trema se pak pojavljuje prije javnog nastupa, susreta s novim ljudima i tijekom novih iskustava, ali zato ja tu imam veliku ulogu jer koliko se dobro budem borila protiv nje, toliko će manje tremi Maro osjećati.

Prošlo je već nekoliko mjeseci. Naš stanodavac Maro odavno je s majkom izašao iz bolnice. Čini mi se da sve polako dolazi na svoje mjesto. Svi smo složni, znamo tko što treba raditi i prava smo ekipa, a ja sam, baš kao što je Ljubav predvidjela, svoje zadatke počela obavljati desnom rukom.

Pavla Urbić, 8.c



Čitanje je poput...

Kad me netko priupita
Kakvo je čitanje,
Ja mu odgovorim:
Čitanje je poput velike avanture
Bez plana puta i reda vožnje,
S najvećim očekivanjem.

Kad me netko priupita
Čemu čitanje,
Ja mu odgovorim:
Čitanje je poput lijeka za sve
Kad si tužan, kad si sretan
I kad ne znaš kako da se osjećaš.

Kad me netko priupita
Što je čitanje,
Ja mu odgovorim:
Čitanje je poput leta,
Leta u nepoznate svjetove,
Svjetove tajanstva, ljubavi i suosjećanja.

Priča o zagrljaju

Zagrljaj je jedinstven pokret koji ima snagu utješiti, razveseliti, zbližiti, ohrabriti....

Zagrljaj se cijeni pogotovo kada ga više ne možemo primiti, a željeli bismo.

Zagrljaj na rastanku malo ublaži usamljenost i tugu te budi osjećaj sigurnosti i ljubavi.

Zagrljaja ima više vrsta. Obiteljski je onaj najsigurniji u kojemu se osjećamo kao kod kuće, iako se možda ne nalazimo između svoja četiri zida. Prijateljski znači poštovanje i povjerenje. Zagrljaj je uvijek dobar pri upoznavanju jer pruža uvid u osobu i uz nekoliko lijepih riječi može biti divan dar.

Zagrljaj tješi i sjedinjuje osjećaje te ih blizinom raspršuje u druge duše. Tim pokretom možemo mnogo napraviti i pomoći bez velikog napora. Nema boljeg načina zbližavanja nego zagrljajem.

Čak i u ovom „novom normalnom“ vremenu kada su zagrljaji preporučeno izbjegavani, ljudima duboko u duši nedostaje prisutnost zagrljaja i potreban im je u životu jer krijeći svojom toplinom. Baš u ovo vrijeme možemo primjetiti nepovezanost i udaljenost među ljudima zato što nedostaje zagrljaja.

Zagrljaj će pomoći čak i kada nemamo osobu kojoj bismo poklonili blizinu svoga zagrljaja jer uvijek možemo zagrliti barem neki predmet nama drag.

Zagrljaj je portal u dušu osobe koji trebamo cijeniti. Cijeniti i osjetiti.

Katja Jagić, 8.c



BRATSKA LJUBAV

Hod i svađa na stubama. Bum! Marija je agresivno zalupila vrata i nastavila s Marijem svađu iz hodnika. „Kako si uopće mogao pomisliti na to!? Reći mojoj razrednici da sam ja ta koja je nacrtala grafite na stražnjem zidu škole! Jesi li ti normalan?!” govorila je Marija glasom punim bijesa i nevjerice. Mario se branio: „Pokušao sam učiniti pravu stvar. Pokušao sam te izbaviti iz problema tako da ja kažem, a ne netko drugi. Pokušao sam...“. „Pokušao si što? Ispasti još veći jadnik no što jesi!. Nisam glupa, u redu? Grafitirala sam tamo gdje nema kamera. Potpuno je nemoguće da me netko vidi. Kako si ti uopće shvatio da sam to bila ja?” Tišina. Mario nije odgovorio. Oprao je ruke i povukao se u sobu. Marija je išla za njim, derala se i vrijeđala ga. Mariju se više nije dalo opravdavati jer je znao da nema nikakve šanse uvjeriti je da je pravilno postupio. Otišao je do vrata svoje sobe ispred kojih je stajala Marija, pogledao u njene oči pune bijesa, zatvorio vrata i okrenuo ključ u bravi. No, to je Mariju samo još više uzrujalo. „Otvori vrata! Misliš da mi možeš upropastiti život i onda se samo povući u svoju malu, prljavu, mračnu i depresivnu sobu? Ne, ne, ne ide to tako. Samo da znaš, čekat će te. I iskoristit će svaku, doslovno svaku šansu da ti upropastim život! Zapamti, ako ja padam, padaš i ti!” Uzalud se derala.

Mario je na glavi imao slušalice i najglasnije slušao novu pjesmu talijanskog sastava Maneskin. Nije mario što ga sestra pokušava emotivno uništiti, bilo mu je važno samo to što više neće on biti problematično dijete u obitelji jer njegova je sestra ta koja šara po školskim zidovima.

Sljedeći su dan u školi svi buljili u Mariju. Ona više nije bila ljuta nego prestrašena i usamljena. Prijatelji su je napustili jer nisu željeli da profesori misle da su i oni odgovorni za grafite. Otišla je do umivaonika, pogledala se u ogledalo, a s velikih trepavica kliznula je suza. Bilo je to nešto što seugo nije dogodilo. Spustila je pogled. Iza nje nije bilo nikoga, nikoga tko bi je zagrlio i rekao da će sve biti u redu, nikoga tko bi je ohrabrio da se vrati u razred. Tišina i muk ispunili su prostor i vrijeme. Zgrabilo je papirnati ručnik i obrisala suze. Njene oči više nisu bile suzne već pune neopisivog bijesa i grižnje savjesti. Okrenula se oko sebe: umivaonici, pošarana vrata wc-a i prljavi pod bile su stvari koje je vidjela očima, ali to nije bilo ono što je gledala u svojim mislima. Donijela je odluku. Po njoj jako dobru odluku. Šapnula je: „Htjeli su buntovnicu, pa dobit će je!“ Otišla je iz škole i po prvi put u životu markirala.

Za to vrijeme Mario je uživao. U njegovoј su školi svi čuli što je napravio. I profesori, i učenici, pa čak i domari. Na sve se strane o tome pričalo. Odrasli su mu govorili da je napravio pravu stvar i hvalili ga pred ostalim učenicima. No, učenici su bili druga priča. Ispitivali su ga o tome kakvo je bilo Marijino lice kad je shvatila da ju je vlastiti brat blizanac tužio, pitali su ga hoće li ona biti u kazni, hoće li on dobiti nagradu ili pohvalu od roditelja itd. Svi su shvatili pravi razlog zbog kojeg ju je tužio. Cure su ga po hodnicima vrijeđale i pitale za broj njegove sestre kako bi je utješile. Bilo im je žao i suosjećale su s Marijom, za razliku od cura iz njezine gimnazije, jer su u njenoj školi svi ugledni i ne mogu si nešto takvo priuštiti. Dečki su bodrili Marija, svi su htjeli biti prijatelji s njim. Mislili su da je cool i odjednom shvatili kako on zapravo ima dobar stil i sluša dobru muziku. Prije ga nisu primjećivali, ali on je to brzo zaboravio. Uživao je u popularnosti i bio je sretan.



Sljedećeg dana, kad je Marija došla i zakoračila u hodnik škole, svi su zašutjeli. Stisnuli su se uz zidove uskog hodnika s ormarićima kako bi joj omogućili prolaz. Gledali su je raširenim očima i bojali se išta pitati. Ovakav se prizor u ovoj školi već dugo nije vidio. Marijin izgled bio je poprilično drukčiji. Na sebi je imala hlače s tolikim rupama da joj je pola nogu bilo golo, oko struka je zavezala kariranu košulju, a ispod kožne jakne nosila je kratku majicu bez naramenica. S ušiju su visjele ogromne naušnice koje su joj sezale skoro do ramena, a oko vrata je imala veliki, crni choker. Na licu se isticao crni tuš, crno sjenilo, crni ruž i sivi highlighter. Ušavši u hodnik, zalupila je vrata za sobom. Tišina i muk, a onda i Marijin smijeh. Pucala je od smijeha. „Zar se vi to mene bojite?“ nastavila se smijati.

„Htjeli ste buntovnicu? Pa, dobili ste je!“ Onda opet muk.

Odjednom Ivana, Marijina bivša najbolja prijateljica progovori: „Ne misliš li da možda malo pretjeruješ? Zbog ovakvog izgleda možeš biti izbačena iz škole!“ Marija je točno znala u što se upušta, ali je to više nije zabrinjavalo. Nastavila se smijati. „Ti stvarno misliš da ja to ne znam? Sigurna sam da ste svi ljubomorni jer se vi nikada ne biste odvažili na ovo. I da, skoro sam zaboravila, odgovor je potvrđan. Ja sam ta koja je napravila svaki grafit na školi i susjednim zgradama. Zar ne vidite da je sada škola ljepša? Sada vas lijepo molim da prestanete tračati o meni jer sam sigurna da bih mogla urediti i vaše kuće. Uuuuuu, čujete ovo što je sad zazvonilo? To se zove zvono, a znači da trebamo na nastavu. Ajde, pokrenite se, nisam ja ledena kraljica koja vas je zaledila!“

Marija nije bila svjesna da joj se srce pretvara u srce ledene kraljice, da je izbrisala sve prijašnje osjećaje, a nije ih bilo puno. Sada je bila još gora nego prije, a svi su prisutni to jasno osjetili.

Mario je postao najpopularniji u školi, a Marija sve zadovoljnija novom sobom i nije ju zanimalo što drugi nisu, ona je bila sretna isto kao i Mario, ali ničija sreća nije vječna.

Magdalena Marendić, 8.c



Nemirno ljetо

Ljeto mi se već smije
Nebom vjetar kišu nosi
Malo lijevo pa malo desno
Dok se kroz bistre kapljice Mjesec rumeni.

U Dalmaciji more ne miruje
Kreće se ritmom pjesme biserne
Plivaju što dalje mogu sirene male
Da bi zalazak Sunca iz što veće blizine vidjele.

Lara Đurica, 6.e

Da imam supermoći, ove bi promjene morale doći

Planet Zemlja pun je smeća,
nevolja svakim danom veća.

Uz malo volje može
i mora biti bolje.

Supermoć je da pljeskom jednim sve smeće
pronađe put u prave vreće,
da ljudi se sjete molbe moje
i recikliraju otpatke svoje.

Kako bi opet svježa i zelena bila,
a ne suzu i strah krila,
udružimo se, Zemlji novu priliku pružimo.

Za budućnost trud uložimo
da planet više ne bude bolestan,
poslušajte ovaj savjet koristan.

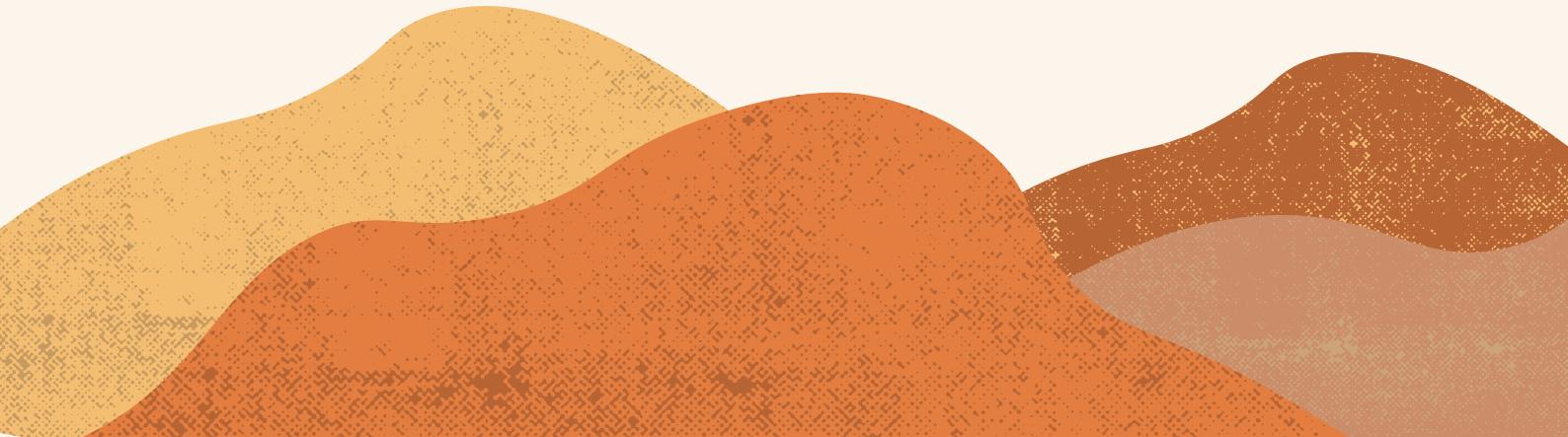


Dora Kvesić, 8.d



Sportsko-čitalački klub

Večer je. Gospođa i gospodin Pašić izlaze iz svoje knjižnice „Dunja Pašić“ koju su sami osnovali 1999. godine. Svakim danom sve se više ponose svojim djelom, posebno kada navečer zaključaju vrata nakon odličnoga dana. Njihovih petnaestogodišnjem sinu Tinu Pašiću čeka kod kuće s nosom zalijepljenim za knjigu kao i svaku večer. Tin nije ni čuo kada su roditelji ušli u sobu jer je baš čitao napeti roman o matematičkim znanstvenicima. Ponekad ga, oni koji ga dobro poznaju, zadirkuju kako bi ga mogli opljačkati, a on se ne bi ni osvrnuo. To jako brine njegove roditelje jer znaju da ga je strah svega osim učenja i čitanja. Pokušali su mnogo načina kako bi postao otvoreniji, ali ništa se nije promijenilo. On svakodnevno čita svoje zbirke knjiga lijepo složenih u velikom ormariću koji je isto pun knjiga. Sad se sigurno pitate, kao što se svi pitaju, što će mu ormarić s knjigama kad ima cijelu knjižnicu. Pa, Tin je jako uredan, sav se naježi kada vidi knjigu zgužvanih stranica, prljavu od hrane ili nešto slično. Zato je odlučio napraviti kolekciju koju će imati samo za sebe i paziti je kao oko u glavi. Jednoga dana, kada je išao u školu, slučajno se sudario s djevojkicom malo nižom od sebe, obučenom u nježne nijanse zelene i pomalo tamnom puti. Pomislio je: „Nikada prije nisam video ovakvu djevojkicom.“ Ona ga je uljudno pozdravila i brzim hodom otišla do ulaza u školu. Dok je odlazila, na torbi joj je primijetio veliku količinu medalja za hrabrost, snalažljivost, brzinu i još mnogo drugih koje nije uspio vidjeti zbog brzine kojom je otišla. Znao je da mu se svidjela, ali ne voli eksperimentirati ni pričati s nepoznatim osobama ili upoznavati se. Taj ju dan nije ponovno video. Nadao se da će mu sama prići jer bi njemu za to trebala cijela vječnost.



Rafaela otprilike u isto vrijeme počela razmišljati o njemu. Ona je pričljiva, ima mnogo prijatelja, voli istraživati i otkrivati nove stvari, tako da sigurno ne voli zatvorene, bojažljive ljudi poput Tina. No, tada joj se baš učinio hrabrim, samo što ta hrabrost nije još otključana. Njeni ju roditelji potiču na istraživanje novih, neotkrivenih vrsta životinja i biljaka jer su i sami u mladosti voljeli putovati u prašume. Sada misle da je za Rafaelu prerano da putuje uokolo sama, ali ona ih uvjerava da je spremna. Nedugo prije ovoga dana, odlučili su joj dopustiti tjednu šetnju obližnjom šumom samostalno. Sigurni su da će uživati u šumi koju naziva svojim najdražim mjestom. Nakon par dana tamnoputa Rafaela i totalno suprotni, plavokosi Tin počeli su se bolje upoznavati i češće viđati. Gotovo svaki dan išli su u šetnju obližnjim parkom pokraj knjižnice. Rafaela se počela zanimati za knjige, a Tin je postajao sve otvoreniji i društveniji. Iako je Rafaela bila otvorena i sve bi uvijek pitala, bilo to loše ili dobro, nikada se nije usudila pitati Tina za odlazak u knjižnicu njegovih roditelja. Mislila je da će zvučati čudno. Jednoga ju je dana on sam pozvao u večernji obilazak knjižnice. Naravno, Rafaela je bila presretna jer joj je to, zamislite, bio prvi posjet knjižnici. Nisu je zanimale knjige prije poznanstva s Tinom koji je u njoj probudio ljubav prema romanima. Nakon što su svi posudili svoje knjige, a Tinovi majka i otac gasili sva svjetla, Tin ih je zamolio da odgode zatvaranje na sat vremena. Rafaela i Tin kao da su letjeli kroz police, moglo bi se reći da su „jeli“ naslove minutu za minutom. Jednostavno nisu mogli prestati.



Zajedno su komentirali knjige i davali preporuke jedno drugom. Sada se sigurno pitate kako su oni to sve napravili u samo sat vremena. Dapaće, to je bilo puno više od sat vremena, bila je to cijela noć. Tinovi roditelji zaspali su na kaučevima u predvorju čekajući da prođe sat vremena, a „čitalački klub“ Tin i Rafaela nakon duge noći zaspali su u zoru čitajući neke manje važne opise u već stotoj knjizi. Gospodin i gospođa Pusić otvorili vrata posjetiteljima i brzo otišli probuditi Tina i Rafaelu. Nakon što je Tin pokazao Rafaeli zašto voli čitati, ona mu je odlučila pokazati kako planinari svaki vikend. U početku je bilo teško, Tin nije imao ni malo kondicije jer je jedini „sport“ koji radi rješavanje matematičkih zadataka. Išli su planinariti još mnogo puta, a do tada je Tin zavolio planinarenje toliko da ne bi mogao odabrati sviđa li mu se više čitanje, matematika ili planinarenje. Oboje su toliko uživali u zajedničkim aktivnostima i bili vrlo zahvalni jedno drugom na otkrivanju novih znanja i prijateljstvu.

Katja Jagić, 8.C



Toplo-hladno

Brrr...! Ovo je doba puno bijele i hladne boje. Vani je, voda smrznuta, u pećnici se peče purica. Roditelji se potajno po dućanima šuljaju jer zima je tu.

Toga dana, osmijeh na licu svakog djeteta, kada ispod zelenog, malog ili velikog bora, nađu dar na kojem je njihovo ime napisano.

Kada se svi okupe,
pa se druže, smiju, jedu i piju,
brige samo nestanu.

Radost i sreća,
u našem tijelu zavladaju.

Lara Đurica, 6.e



Osjećaji

Najčešće je žute,
bijele, svijetle boje,
barem ju tako, opisuju ljudi.
Vedra i nasmijana, sreća.

Suprotna je plava,
tamna boja, koja podsjeća
na samoću i suzu, tuga.

Crvena, narančasta,
vatra, papar, feferon,
svašta! Bijes i ljutnja.

A što su, zelena,
ljubičasta i smeđa?
Koji li je samo to osjećaj?
Postoji li i taj osjećaj?

Lara Đurica, 6.e

Nigerijski princ

Ovo je priča o ogavnoj laži i strašnoj prijevari. Neka ti služi kao učiteljica sljedeći put kad si na fejsu (osim ako si pametan i ne koristiš Facebook). Albert Richurdanju ili skraćeno Albert R. bio je biznismen. Ključna je riječ „bio“ zato što je prije 7 godina otišao u mirovinu par milijardi dolara bogatiji. Provodio je dane igrajući tenis na jednom od svojih 11 terena ili putujući svijetom u jednom od svojih 5 aviona.

Nekad, kad bi mu baš dosadila skupa vina i hoteli od 5 zvjezdica, išao je na Facebook.

Jednog od tih rijetkih dana, dobio je poruku od nigerijskog princa koji je preko njega htio poslati 3000 kilograma čistoga zlata. Nakon što je posao obavljen, princ bi Albertu poslao polovinu vrijednosti zlata (oko 2,8 milijuna dolara), dok bi Albert samo trebao platiti 500.000 u „prijevoznih troškova“. Albert je tada htio zaplesati, eksplodirati u pjesmi, ne zbog zlata, već stoga što je tada slušao dobro muziku. Nije ga bilo briga za zlato, ali ga je pohlepa pobijedila i poslao je svoj novac, a princ je potom nestao s interneta. Albert je shvatio da je upravo bio prevaren, i odmah se ukrcao na let za grad Niamey, glavni grad Nigerije. Par sati vožnje izvan grada i stigao je na lokaciju „princa“. Bilo je to malo naselje, ali je Albert primijetio da je u naselje od „anonimnoga donatora“ uloženo 500.000 dolara koje je bilo korišteno za izgradnju škola i bolnica. Albert je odmah naredio da se škole i bolnice sruše, ali je ubrzo shvatio da nema moćne kontakte u tom djelu Afrike i tada je završio u pritvoru. Vratili su ga u njegovu zemlju, gdje je opet završio u zatvoru zato što je otkriveno da nije plaćao poreze. Njegov je preostali novac bio doniran. Svjetla strana svega je što mu više nije bilo dosadno u ovom novom životu iza rešetaka, a sve zbog jedne prijevare na Facebooku.

Matej Ševrović, 6. d



Meni jako bitna stvar

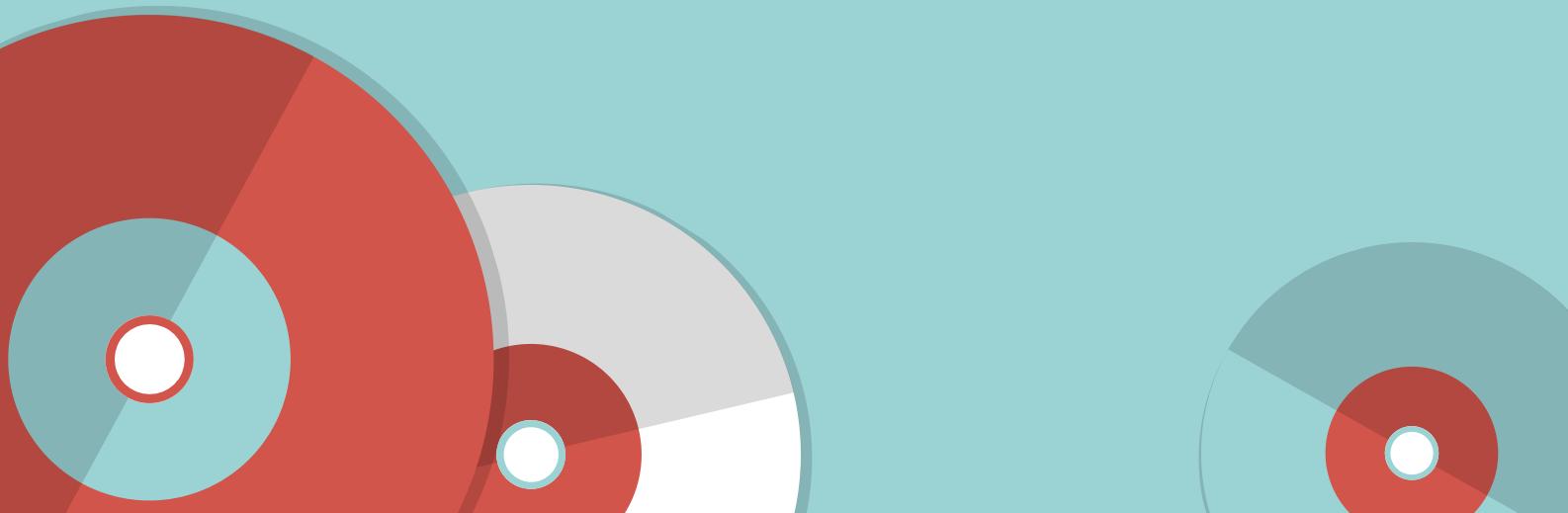
Vraćam se kući iz škole. Umorna i slomljena hodam uličicama sve dok napokon ne dođem do kuće. Ulazim u kuću, perem ruke, te jurim u svoju sobu. Tešku torbu stavljam na krilo i razdvajam predmete iz kojih imam zadaću. Danas je na sreću to samo matematika. Pošto je već pola 8 navečer odmah spremam torbu za sutra kako ujutro ne bih trebala razmišljati o tome te kako bih mogla smireno i opušteno ponavljati prije ručka te polaska u školu. Spremajući torbu shvaćam da se nekako posložilo da sutra nemam niti jedan test niti ispitivanje, tako da ću se ujutro moći ipak malo odmoriti. Potom otvaram laptop te u Wordu pišem bilješke za nadolazeći test iz biologije.

Nakon pola sata polagano završavam te za svaki slučaj provjeravam jednu svoju vrlo dragu stranicu kako bividjela je li u prodaju došlo nešto što čekam već jako dugo. Došlo je! Zatvaram laptop, uzimam torbicu te jurim mami reći da je meni jedna jako bitna stvar napokon došla u dućan. Dobivam njezino dopuštenje za odlazak do dućana, oblačim svoju veliku debelu jaknu, obuvam tenisice te stavljam kapu na glavu. Izlazim iz kuće i odjednom vrijeme se vraća u normalu. Nema više žurbe, ljudi voze bicikle i međusobno pričaju. U zraku se ne osjeća nervoza te sam automatski poprimila smirenost okoline. Stavljam svoje male tanke slušalice u uši te počinjem hodati.

Krećem se malim i pustim uličicama te mentalno nisam ni blizu planeta Zemlje. Hodam sporo i polagano, gledam u pod te samo tu i tamo podignem pogled. Lice mi izgleda ozbiljno, vrhovi usana savijaju mi se prema dolje i izgledam kao da sam izgubila sve na svijetu. No, u slušalicama mi je na najvećoj glasnoći zvuka pop i rock-muzika. Svi moji najdraži pjevači i pjevačice redaju se jedni za drugima. Osjećam se savršeno, a to se trenutačno izvana može vidjeti samo po mojim malim zelenim očima koje se presijavaju od sreće i uzbudjenja.

Nakon nekog vremena napokon dolazim ispred dućana. Veliki znak 'Dancing Bear' svijetli punom snagom. Ulazim unutra i blagajnik mi odmah počinje govoriti: „Pa gdje si ti više. Znaš li koliko ljudi sluša tog Colsona, mislio sam da će ti netko odmah zgrabiti ploču s police kad je vidi. Uglavnom, stigla si i to je najbitnije.“, rekavši to otišao je do police i pružio mi je najnoviji album od MGK-a. Mislim da mi je ovo službeno najdraži trenutak u životu. Brzo plaćam ploču te jurim doma tramvajem jer sam toliko uzbudjena da ne mogu dočekati poslušati ploču kod kuće. Ova ploča mi je trenutno (uz gramofon naravno) najdraža i srcu najvrjednija stav koju posjedujem!

Magdalena Marendić. 8.C



Ples na svili

„Dobar dan i dobro došli u današnji leteći nastup...“ dopirao je zvuk s pozornice. Bila sam vrlo uzbudjena, to je bio moj prvi veliki nastup s plesom na svili. Za sat vremena je trebala početi naša točka. Bila sam pomalo umorna pa sam sjela na klupu i počela razmišljati.

„Hajde, spremite se, izlazimo za minutu!“ čuo se glas visoke žene na drvenim crnim štulama. Popravila sam šminku i frizuru te krenula na pozornicu. „Dame i gospodo, veliki i mali, stari i mladi, dobro došli na nastup godine, točku najboljeg cirkusa na svijetu Cirque du Soleil.“ Svi su zaplijeskali. „Samo malo, zar sam ja u cirkusu?“ zapitala sam se ne vjerujući u ono što sam upravo čula. Provirila sam iza zastora i ugledala ogromnu dvoranu gdje je bila publika s barem dvije tisuće ljudi. Oduvijek sam željela nastupati u cirkusu. Uzela sam mobitel i provjerila koji je datum. „Danas je 25. travnja 2043.! Molim?!“ vrištala sam u sebi „Zar sam u budućnosti?“ Popila sam мало воде да се саберем. Trebali smo izaći ali ме било толико страх да сам се tresla. „Ali ако сам у циркусу, значи да сам врло добра или одлична у ономе што радим.“ Dignula sam се и подигнуте главе храбро кроћила на pozornicu. Odjednom je krenula neka brza glazba i počela sam se penjati na svilu. Izvodila sam svakakve figure, akrobacije, bacanja... Uživala sam u svakom trenutku тамо горе. Kad је пјесма завршила, сиша sam sa svile i tad je počeo veliki pljesak. Gledala sam publiku са sjajem у очима и слушала како mi plješću. Sve se oko mene odjednom počelo tresti. „Nika, daj se probudi!“ budila me prijateljica Tea. Izgledala je као и приje, uzela sam mobitel и datum je bio isti као и приje dvadeset i jednu godinu, 25. travnja 2022. Vratila sam се! Bilo je vrijeme за nastup. Izašla sam na pozornicu подигнуте главе и с великим osmijehom на лицу.

Pogled u budućnost

Ovo je 765. dan. Nadam se i da je zadnji. Ovaj projekt traje već jako dugo. U zadnjoj sam fazi. Bližim se kraju. Samo trebam dodati još par stvari i bit će gotovo.

Nakon nekoliko sati rada završio sam. Nisam mogao vjerovati. Projekt Mjenjačica vremena završen je! Izgledala je moćno. Prema mojim kalkulacijama trebao bih ući u Mjenjačnicu vremena, odabratи datum u koji želim otići i spustiti ručku, a potom ću se pojaviti u budućnosti. Ušao sam. Namjestio sam datum 11. 7. 2052.g. Bum! Stigao sam u budućnost! Kada sam izašao van, video sam unaprijeđene tehnologije. U ulicama više nije bilo kuća, samo neboderi! Bilo je i puno ukrašenih škola, velikih parkova i trgovina punih stvari. Svi su nosili maske. Mislio sam da je opet neki virus stigao. Pitao sam nekog čovjeka na ulici zašto nose maske i bio sam u pravu. Na Zemlju je stigao novi virus. Još gori od korone. Nikako ne mogu izbjegći maske. Pronašao sam neku staru kuću s otvorenim metalnim vratima. Ušao sam. Nije bilo nikoga unutra. Netko je zaboravio zatvoriti vrata. Upalio sam TV da vidim što se sve događa. Bio je 3. svjetski rat! Još uvijek se događa! Morao sam otkriti tko je i kada je započeo 3. svjetski rat. Započeo ga je Dominik Putin 9. 9. 2050. godine. Tada je došao i novi virus! Znao sam što trebam napraviti! Vratio sam se u Mjenjačnicu vremena i namjestio datum na 8.9.2050. godine. Spustio sam ručku i bum! 8. 9. je 2050. godine! Krenuo sam na let za Moskvu u Rusiju. Znao sam točno gdje se Dominik Putin nalazi.

U zadnji čas sklopio sam dogovor da ne baci virus na Zemlju i da ne započne svjetski rat ako mu dam Mjenjačnicu vremena. Bio je jako zbumen. Nije nitko trebao znati o ratu i o virusu. Kada sam ga uvjerio da mogu putovati kroz vrijeme, dogovorili smo se da se nađemo u 18:00 u napuštenoj ulici. Imao sam plan. Moskva je bila jako lijepa. Bilo je svega i svačega, ali sam se morao požuriti. Našao sam napuštenu ulicu i Dominika u njoj. Pozdravili smo se i ja sam mu pokazao Mjenjačnicu vremena. Bio je zadriven. Dok je on buljio u Mjenjačnicu vremena, brzo sam ga pogurao u nju i ušao. Namjestio sam datum na 29. 4. 2022. godine i povukao ručku. Bum!

Dominik se onesvijestio. Izvukao sam ga van, dao sam mu malo novca i novu osobnu iskaznicu da započne novi život. Uništio sam Mjenjačnicu vremena i odlučio da više nikada ne putujem kroz vrijeme. Bio sam sretan što sam zaustavio 3. svjetski rat i novi virus. Sada se samo bojam da ne dođe nešto puno gore...

Marko Šuric, 6.e

